

въ града понаминуваше у Пенчювата къща. А защо? и азъ не зная. Читателя може да се усѣти; но по-сѣтнѣ. Дошло на умъ на Пенча да пообиди Минка, не за друго, но защото знаеше че у тѣхъ има хубаво вино.

— Хе! Богъ да го прости! чиякъ, чиякъ и полвина бѣше той, говорѣше Пенчю и поглѣждаше въ паницата, дѣ сега такъвъ чорбаджия, хасълъ чорбаджия бѣше той! Сегашнитѣ подсмърчатъ прѣдъ пашовския конакъ, а баща ти, като идеше, пашовскитѣ врата бѣхъ за него отворени, самси пашата на крака му ставаше; буля ти Пенчювца, ката вечеръ си го помѣнува. Е, зеръ, видяла му е добритѣ дни, както и азъ. . . . Хубаво, кѣзжмъ, хубаво, глѣдай си работата. Баща ти умрѣ, отиде за рѣдо си; синца ще умрѣмъ! Не ви остави на поляната я? Имате си отъ сичко хубаво, каза най-сѣтнѣ Пенчю, като присуши паницата и си обърса мустакитѣ.

— Сичко хубаво, проговори и Минка, сичко имаме, нъ таквось имане огънь да го гори, кога азъ останахъ като нийдѣ-никаквитѣ. Баща ми, гроба му да се провали, додѣ бѣше живъ, токо ми думаше, азъ тебѣ ще та дамъ на гражданинъ, да рахатувашъ. Стисна очи, остави ма помежду тѣзи нашитѣ цуцумани, сѣкн сега съ менѣ да се подбива. Пѣкъ и вие, ушъ бащинъ приятель, стоите въ града, хичъ и не помисляте за менѣ.

— Стой, кѣзжмъ, не пригрѣшавай на Бога, не дѣй разбутва кокалитѣ на баща си; какъ е Господъ, никой не е; кой знае и твоя кѣсметъ дѣ се потава. Ти, слушай менѣ, тебѣ дѣ да та знаятъ хората, че въ мърчината мигашъ; толкосъ мърди се женятъ въ града, че като тебѣ мома ли ще остане? Ама ти, слушай менѣ, трѣба, сѣгисъ-тогисъ, да по-дохождашъ въ града, биля и да посѣдявашъ по нѣколко деня, че хелбетъ ще ти излѣзи кѣсметя.

— Азъ, бати Пенчю, до толкосъ ми се е додѣило